

Dokumenttype	nou 1992:32	Dokumentdato	1992-11-10
Tittel	Bedre struktur i lovverket		
Utvalgsnavn	Lovstrukturutvalget		
Utvalgsleder	Mørkved, Brynjar		
Utgiver	Arbeids- og administrasjonsdepartementet		
Oppnevnt	1989-09-08	Sider	449
Note	Lovstrukturutvalgets delutredning I er NOU 1990:9		
Kapittel	2 Hovedpunkter, konklusjoner og oppfølging		

Kapittel 2

Hovedpunkter, konklusjoner og oppfølging

"Det bør bli en løpende oppgave for forvaltningen å arbeide med henblikk på forenklinger av regelverket både innenfor den enkelte lovs område og for regelverket som helhet.

Selv om det forekommer tiltak i denne retning, er de altfor få og tilfeldige. Årsaken til denne svakhet kan være mange ... I kartleggingsmaterialet finnes det også eksempler på problemstillinger som angår rettsreglenes struktur ...".

NOU 1973: 52 Administrative og økonomiske konsekvenser av lover m.v.

Mange av de forslag og tiltak som foreslås i denne utredningen vil føre til at den totale norske regelmengden reduseres. Dette er imidlertid ikke det viktigste formålet med de forslag som fremmes. Kortfattethet er bare ett av flere krav som må stilles til regelverket, og ikke alltid det viktigste.

En hovedutfordring for utvalget har vært tilgjengeligheten av regelverket. En del regler kan tilveie eller det kan bare skje med store vansker for brukerne.

I tillegg er en stor del av regelverket vanskelig å finne frem i og forstå.

I sum innebærer dette at terskelen for å

tilegne seg regler blir for høy.

Den overordnede målsetting må være at lover og forskrifter er utformet på en slik måte at budskapet i disse når frem til brukerne

- borgerne, næringsdrivende, rådgivere og den offentlige forvaltning
 - på en mest mulig presis og normativ måte, og med minst mulig omkostninger i form av tid og arbeidsinnsats både for forvaltningen og den enkelte. Språklig klarhet, god meningsmessig sammenheng i reglene og en regelsystematikk det er lett å finne frem i og forholde seg til, er de viktigste kravene som må stilles til regelverket.

Det som er viktig for den enkelte er hvor lett eller vanskelig det er å finne frem til og finne frem i

og forstå de regler som han eller hun har behov for kunnskap om i en konkret situasjon eller i forbindelse med en bestemt type virksomhet.

Utvalgets mandat kan skjematisk sett deles inn i tre hovedoppgaver:

1. Å foreslå opphevelse av lover som har utspilt sin rolle.
2. Å foreslå hvilke lover som bør slås sammen.
3. Å foreslå tiltak som i fremtiden vil gi bedre kontroll over regelproduksjonen og bedre oversikt over regelverket.

Spørsmål og forslag knyttet til (1) ble i hovedsak behandlet i utvalgets første delutredning.

Denne utredningen tar sikte på å behandle de spørsmål som knytter seg til (2) og (3).

Nøkkelordene for utvalgets arbeid har vært "ryddighet og oversikt i regelverket".

Det er et helhetssyn på regelverket som har vært utvalgets rettesnor. Nærmere bestemt er det regelverkets kvalitet og verdi som informasjonssystem som primært har vært i fokus, sammen med et ønske om at det offentliges forvaltning av reglene bør ha en tilfredsstillende standard. I kapittel 3 er det norske regelsystemet beskrevet. I kapittel 4 er regelsystemet i Sverige, Finland og Danmark beskrevet. Andre lands regelsystem er omhandlet i vedlegg nr 1.

I kapittel 5 beskrives hvordan lover og forskrifter blir utformet og fastsatt.

I kapittel 6 vurderes tiltak for å rydde opp i lovene og forskriftene. For lovenes del ble et viktig skritt tatt i utvalgets første delutredning, som førte til at Stortinget opphevet 321 foreldede lover.

Med relativt få unntak har en nå gjennom Lovdata og lovsamlingen Norges Lover en komplett oversikt over gjeldende norske lover. Utvalget oppfordrer lovgiver til en viss varsomhet med å bruke lovformen hvor dette ikke er påkrevd.

Dette er viktig for å opprettholde lovformens effektivitet som styringsmiddel og for å sikre et oversiktlig lovverk.

Utvalget har i tillegg følgende forslag for å sikre et ryddig lovverk:

* Betegnelsen "midlertidig lov" bør ikke brukes når det ikke angis når loven skal slutte å gjelde.

Alle eksisterende midlertidige lover uten angivelse av opphørstidspunkt bør endres slik at "midlertidig" fjernes fra tittelen. Lover som ikke vil ha noen funksjon etter en viss tid, bør betegnes "midlertidig" og utstyres med en opphevelsesbestemmelse.

* Lover om samtykke til ratifikasjon av internasjonale avtaler bør inneholde en egen bestemmelse om at loven faller bort når ratifikasjonen er gjennomført.

* Tilleggslov-formen bør unngås. Dersom det er klart at tilleggsbestemmelsene skal ha lengre varighet, og særlige grunner gjør at en ikke kan innarbeide regelen i hovedloven, bør loven vedtas som en midlertidig lov.

Når det gjelder forskriftene, mener utvalget det er behov for mer drastiske oppryddingstiltak. En har ikke på langt nær den samme oversikt over forskriftene som over lovene.

Utvalget mener at det bør settes inn tilstrekkelige ressurser for å gjennomføre en opprydding i forskriftsverket.

De forskriftene som ikke er registrert innen en gitt tidsfrist

- utvalget antyder ett år fra en slik regel vedtas

- skal anses opphevet, og nye forskrifter skal ikke tre i kraft før de er registrert i en elektronisk database.

Samtidig med at en skaffer en fullstendig oversikt over forskriftsverket, kan den egentlige oppryddingen i forskriftene igangsettes.

Forskriftene bør samles og organiseres til en struktur som er mest mulig enkel og oversiktlig.

Etter utvalgets mening bør hoveddelen av dette arbeidet foregå i regi av de ansvarlige departementene, men Regjeringen bør oppnevne et utvalg som ivaretar helheten. Denne delen av arbeidet vil i stor grad tilsvare dette utvalgets innsats innen lovverket.

Utvalget foreslår på denne bakgrunn:

* Det bør tas inn en regel i forvaltningsloven § 39 om at en forskrift ikke trer i kraft før den er registrert.

Dette innebærer i praksis at forskriftsbasen får negativ troverdighet for alle forskrifter som fastsettes etter at denne bestemmelsen er trådt i kraft.

* Det vedtas en lov som innebærer at alle forskrifter som ikke er registrert i Lovdata en viss dato oppheves.

Dette innebærer at prinsippet om negativ troverdighet gjøres gjeldende også for allerede fastsatte forskrifter.

* Samtidig bør arbeidet med en bredt anlagt opprydding og strukturering av forskriftene begynne.

Dette arbeidet bør foregå i regi av de enkelte departementene, men slik at Regjeringen oppnevner et uavhengig utvalg som får koordinerende funksjoner i arbeidet.

* Det bør ryddes opp i instruksjer og internt avtaleverk slik at en har fullstendig oversikt over hvilke instruksjer og avtaler som gjelder.

Instruksene og avtalene bør registreres i samme database som lover og forskrifter.

På samme måte bør det skapes oversikt i delegasjonsvedtak.

I kapittel 7 fremmer utvalget en rekke forslag om endrede prosedyrer på de forskjellige stadiene i regelarbeidet.

En hovedkonklusjon i utvalgets vurderinger er at de strukturelle argumentene bør komme inn i arbeidet så tidlig som mulig. Foruten at en da vil kunne rette opp feil og svakheter på et tidlig tidspunkt, mener utvalget at det er et betydelig problem at strukturelle og prinsipielle betraktninger har liten gjennomslagskraft i de senere fasene i regelarbeidet. Utvalget legger derfor stor vekt på å forsterke oppmerksomheten omkring de mer prinsipielle og strukturelle sider av regler som styringsmiddel hos dem som arbeider med regelproduksjon.

Her er opplærings tiltak og andre tiltak som høyner kompetansen når det gjelder disse sidene ved regelproduksjonen, svært viktig.

Utvalget foreslår også at det innarbeides mer omfattende kontrollrutiner enn de som følges i dag.

De viktigste forslagene i kapittel 7 er:

Det bør pålegges en plikt til å forelegge planlagt lovreformarbeid for Justisdepartementets lovavdeling for en vurdering av lovstrukturelle aspekter.

Herunder bør mandatet til utvalg, arbeidsgrupper og I forelegges Lovavdelingen.

* Departementene, arbeidsgrupper og utvalg må fremlegge utkast til omfattende lovarbeider for Lovavdelingen når lovutkastet har antatt en noe fastere form.

* I alle tilfeller hvor det er mulig, bør det vedtas en offisiell korttittel ved vedtakelsen av en lov. Dato bør kunne utelates ved henvisning til en lov både når en bruker hele lovens tittel, og når en bruker lovens kortnavn.

* Ved nummerering av paragrafer i en lov bør en benytte det tradisjonelle systemet med fortløpende nummerering gjennom hele loven.

Den enkelte paragraf bør inndeles i avsnitt og setninger. Avsnittene bør nummereres hvor dette er hensiktsmessig.

* Utvalget råder redaktører av rettslige informasjonssystemer som Norsk Lovtidend, Lovdata og Norges Lover til å innarbeide innholdsoversikter i lovene.

* Det bør tas inn en bestemmelse i Regelverksinstruksen om at lover ikke bør bestemme at de trer i kraft straks uten at dette er strengt nødvendig.

* Egne ikrafttredelseslover bør unngås. Dersom ikrafttredelsen skal skje ved egen lov, bør en vedta en endringslov,

hvor en erstatter bestemmelsen om at ikrafttredelsestidspunktet "fastsettes ved særskilt lov", med de nye bestemmelsene.

* Det bør utvikles ordninger med ekstern kontroll som forbedrer strukturen og høyner den lovtekniske kvaliteten i forskriftsverket.

* Kommunaldepartementet bør ha et ansvar for at det føres en tilstrekkelig lovteknisk kontroll med kommunale forskrifter. I tillegg bør de forskjellige fagdepartementene sørge for at det blir utformet standardforskrifter på mange områder hvor kommunene har behov for å fastsette forskrifter. Fylkesmannen kan spille en rolle som rådgiver og kontrollinstans i forbindelse med kommunenes forskriftsfastsettelse.

* På en del områder bør det utformes standardoppsett for forskrifter. Det er hensiktsmessig at dette gjøres i regi av det ansvarlige departement på det aktuelle området.

* Beslutning om å vedta forskrifter bør tas på høyest mulig nivå i et forvaltningsorgan.

* I forskrifter bør det ikke fastsettes at et underordnet organ kan endre forskriften. Dersom det er nødvendig å delegerer myndighet til å fastsette visse bestemmelser, bør en heller ta inn en delegasjonsbestemmelse i forskriften.

* Unntaket fra kunngjøringsplikten for forskrifter i forvaltningsloven § 38 tredje ledd bør oppheves.

* Regelen i lovtidendloven 1969 nr 53 § 1 andre ledd om kunngjøring av annet enn forskrifter - andre avgjørelser, instruksjer, retningslinjer m m - bør brukes oftere enn tilfellet er i dag.

* Forvaltningsorganer som begynner regelarbeid bør så tidlig som mulig signalisere dette overfor de som berøres av reglene, også overfor forvaltningsorganer som arbeider med tilgrensende spørsmål.

* Arbeids- og administrasjonsdepartementet og Justisdepartementet bør ha et overordnet ansvar for at det finnes tilfredsstillende kurs og annen opplæring i regelarbeid.

* Vurderingen av lovstrukturelle spørsmål i forbindelse med regelarbeid bør inngå i en instruks om regelproduksjon og regelvedlikehold. Instruksen bør inneholde en sjekklister med spørsmål i forbindelse med utredningsarbeid.

* For at høringsystemet skal fungere etter forutsetningene, må det brukes bevisst. Regelutkastene skal sendes til dem de angår, og ikke til andre. Dette kan med fordel presiseres sterkere i Regelverksinstruksen.

* Utformingen av Norsk Lovtidend bør forbedres med sikte på å gjøre publikasjonen mer oversiktlig og leservennlig.

* Det bør tas inn en bestemmelse i Regelverksinstruksen om at det ved utredninger om større regelendringer skal vurderes om iverksettingen av reglene krever særlige rettsinformasjonstiltak.

* Elektronisk registrering av alle lover og forskrifter i en database bør kreves som et supplement til kunngjøring i Norsk Lovtidend. Unntaksreglene for kunngjøring av forskrifter som følger av forvaltningsloven § 38 andre ledd bør ikke gjelde for registreringsplikten.

* Det bør utvikles tilfredsstillende systemer for å kontrollere at regler

virker

i tråd med forutsetningene. Etter utvalgets syn kan Justisdepartementets system for etterkontroll av regler være et hensiktsmessig utgangspunkt.

* I tillegg omtales en rekke andre regelforenklingstiltak i 7.10.

Her går utvalget også inn på de innholdsmessige sidene av regelverket, herunder økonomiske konsekvenser, umotiverte forskjeller, dobbeltreguleringer. Det bør bli vurderes å foreta en innholdsmessig gjennomgåelse av forskriftsverket ved den foreslåtte forskriftsoppryddingen.

I kapittel 8 går utvalget nærmere inn på utformingen av lovverket. Blant annet diskuteres det hvilke regler som bør gis på lovs nivå, og hvor store de enkelte lovene bør være. Utvalget fremhever at på områder hvor omfattende regulering er nødvendig, bør flest mulig av de sentrale og praktisk viktige reglene plasseres i lov. Utvalget mener at plassering av viktige regler i forskrifter bør bygge på særskilte begrunnelser som stor detaljeringsgrad eller behov for løpende endringer. Utvalget kommenterer også enkelte aspekter ved den nordiske tradisjonen med normative utsagn i lovers forarbeider. Det er viktig at regelutformerne har et bevisst forhold til effektene av denne teknikken.

Når det gjelder inndeling i enkeltlover, mener utvalget at regler bør samles i større grad enn tilfellet er i dag. I utgangspunktet innebærer dette at utvalget går inn for relativt store lover. Et sterkt oppsplittet regelbilde svekker etter utvalgets syn oversikten både for brukerne og for lovgiver.

Generelle synspunkter på lovers størrelse gir likevel liten veiledning til dem som skal utforme lover på et område.

Det viktigste spørsmålet er hvordan reglene skal samles. Utvalget mener at reglene bør samles slik at de når best mulig frem til dem de angår. Etter utvalgets syn er den fokusering på sektorer/livsområde som preger vårt lovverk, grunnleggende riktig. Lovverket bør organiseres slik at en sektorlov mest mulig uttømmende gir uttrykk for de regler som gjelder innenfor sektoren.

Men også en samling av regler i forhold til enkelthendelser eller hendelsesforløp kan være en hensiktsmessig måte å samle lovregler på. Lovgivningen om kjøp og prosesslovgivningen er eksempler på dette. I en del tilfeller vil hensynet til å sikre konsekvente regler og å unngå å gjenta samme regel flere steder, tale for at en samler regler etter andre kriterier, som generelle juridiske problemer.

Her kan oreigningsloven og forvaltningsloven være eksempler. Utvalget advarer likevel mot å samle lover etter abstrakte kriterier når lovens tittel vil gi liten veiledning om hvilke bestemmelser loven inneholder.

Utvalget understreker at de mangler i oversiktligheten som vil oppstå når en inndeler i lover, bør søkes avhjulpet ved henvisninger til andre lover som er av særlig betydning på området.

I kapittel 9 har utvalget foretatt en gjennomgåelse av lovverket. Ut fra vurderingene i de generelle delene av utredningen har utvalget her forsøkt å gi anvisninger på hvordan strukturen kan forbedres

på de forskjellige lovområdene.

Utvalget har lagt vinn på å gi sine anvisninger en slik form at de kan inngå som grunnlagsmateriale i det fremtidige revisjonsarbeidet på de enkelte lovområdene. Kapitlet inneholder også en del forslag til endringer som kan gjennomføres relativt raskt.

Et generelt trekk ved forslagene på de enkelte områdene er at utvalget i stor grad går inn for samling av regler

innen samfunnssektor/livsområde.

Dette innebærer mange tilrådninger om å komme bort fra et svært oppsplittet og lite oversiktlig regelbilde gjennom å samle reglene i n eller noen få hovedlover på det enkelte område.

Et eksempel på dette er skattelovgivningen hvor utvalget mener det kan vurderes å samle alle lovreglene i en felles skattelov. Som et minstekrav til strukturen på dette området mener utvalget at en kan regulere skatteretten i tre lover; en lov om skattegrunnlaget, en om innkreving av skatt og en om ligningsforvaltningen.

På mange områder mener utvalget at en må foreta avveininger mellom forskjellige tilnærminger til lovstrukturen.

Når det for eksempel gjelder avgiftslovgivningen må en foreta en avveining mellom å la regler om avgifter og gebyrer fremgå av lovgivningen på den enkelte sektor og å samle reglene om avgifter i ny lov

Utvalget mener på dette området at hensynet til rettsinformasjonen tilsier at reglene om de enkelte avgifter fremgår av den lovgivning som regulerer de tiltak eller aktiviteter som avgiftsbelegges.

Når det gjelder de mer generelle - fiskale - avgifter går utvalget likevel inn for en samling av reglene. En tilsvarende avveining må foretas innen strafferetten, hvor det må avgjøres om straffebestemmelser skal plasseres i straffeloven eller i særlovgivningen.

I enkelte tilfeller går utvalget av hensynet til rettsinformasjonen inn for en betydelig endring av dagens lovstruktur.

Når det gjelder reglene for allmennhetens ferdsel i inn- og utmark mener utvalget at en rekke regler knyttet til rettigheter og plikter ved ferdsel, som i dag er spredt på en rekke forskjellige lover, bør samles til en felles lov om allmennhetens ferdsel.

Med utgangspunkt i dagens hovedlov på dette området - friluftsløven - gjennomgår utvalget en rekke regler som etter utvalgets syn bør inkorporeres i denne loven.

Etter utvalgets syn bør en oppsplitting i mange lover innenfor samme område unngås. Særlig kritisk er utvalget til at det gis nye enkeltstående lover på områder som allerede har en omfattende lovgivning. Et gjennomgående trekk ved utvalgets forskjellige forslag er derfor at en rekke mindre lover, på områder hvor det finnes mer dekkende lovgivning

- "hovedlover" - foreslås opphevet ved at de inkorporeres i hovedloven.

Viktige strukturelle reformforslag i dette kapitlet er:

- * en lov om territoriet
- * en lov om Svalbard
- * en lov om militær og sivil tjenesteplikt, en lov om beredskapstiltak ved krig eller krise, en lov om forsvarshemmeligheter og adgang til visse områder og en lov om krigstilstand
- * Sammenslåing av forvaltningsloven, offentlighetsloven, lov om Norsk Lovtidend, lov om sivilombudsmannen og målbruksloven
- * Samling av kirkelovgivningen og samling av lovgivningen om gravplasser og gravferd
- * en lov om tros- og livssynssamfunn
- * en lov om beneficert gods/kirkens fond
- * en lov om grunnskolen, en lov om videregående opplæring og en lov om høyere utdanning
- * Samling av lover om arbeidsforhold i en arbeidsavtalelov, en arbeidstvistlov og en arbeidssikkerhetslov

- *en lov om helsehjelp og samling av taushetspliktsbestemmelsene innen helse- og sosialvesenet
- * Samling av alkohollovgivningen
- * Pensjonslovgivningen bør samles
- * Finansdepartementets arbeid med å utarbeide n lov om skattegrunnlaget, n lov om innkreving av skatt og n lov om ligningsforvaltning bør følges opp
- * Samling av lover om fiskale avgifter. Avgifter og gebyrer forøvrig plasseres i sektorlovgivningen

- *en lov om finansieringsvirksomhet, en lov om statsbanker og en lov om lotterier
- * Generelle regler om inn- og utførsel bør samles i en lov
- * Reguleringer som fastsetter krav til næringsmidler bør samles i en lov
- * Reguleringene av ferskvannsfiske bør samles i en lov
- *en lov om saltvannsfiske og fangst av sjøpattedyr og en lov om fiskeomsetning og avgifter
- *en lov om dyresykdommer
- *en skogbrukslov, en lov om husdyravl, en lov om planter og plantevern, en lov om handel med innsatsvarer og en lov om korn og kraftfr
- *en reindrifftslov
- * Innen tingsrett foreslår utvalget en lov om ymse rettsforhold vedrørende fast eiendom og en lov om ymse rettsforhold vedrørende løsøre
- * Inkorporering av en del mindre lover i plan- og bygningsloven
- *en lov om ervervskonsesjoner
- *en minerallov
- *en lov om vassdrag
- *en lov om petroleumsvirksomhet
- * Det bør avklares hva som bør reguleres i forurensningsloven og hva som bør reguleres av andre lover
- * Regler om allmennhetens rett til ferdsel m v i inn- og utmark bør samles i n lov
- * Almenningslovene og fjelloven bør slås sammen til en lov
- *en lov om hunder
- *en luftfartslov
- * Sjøfartslovgivningen bør samles i en lov
- *en jernbanelov
- *en lov om telekommunikasjon og en lov om kringkasting
- * Reklamebestemmelser bør finnes i sektorlovgivningen, men en utvidelse av markedsføringslovens reklamebestemmelser bør vurderes
- *en politilov
- * Inkorporering av en rekke lover som vesentlig angår strafferettslige spørsmål i straffeloven
- *en felles rettspleielov bør vurderes. I mellomtiden kan enkelte bestemmelser inkorporeres i domstolloven og i straffeprosessloven
- *en lov om barn og umyndige/umyndiggjorte
- *en boliglov
- *en lov om betalingsforpliktelser
- * Det bør vurderes å samle alle obligasjonsrettslige regler som angår forbrukere
- * Innen åndsretten foreslår utvalget en opphavsrettslig lov, en lov om industrielt rettsvern og en avgiftslov
- *en lov om biblioteker
- * Større samling av erstatningslovgivningen
- * Strukturen i lovgivningen om skadeforbyggelse og sikkerhet (helse-, miljø- og sikkerhet) bør vurderes nærmere

Kapittel 10 inneholder utvalgets forslag til lovendringer. I tillegg til at 20 lover foreslås opphevet har utvalget

utarbeidet forslag til endringer i forvaltningsloven.

Her foreslås en del regelendringer blant annet om krav til registrering og kunngjøring av forskrifter som utvalget har behandlet i kapitlene 6 og 7.

Det foreslås også en lov som innebærer opphevelse av forskrifter som ikke er registrert i en sentral database.

I kapittel 11 omtales de økonomiske og administrative konsekvenser av utvalgets forslag. Forutsetningene for å tallfeste kostnader og gevinster som følge av forslagene foreligger ikke. Det er heller ikke mulig uten nærmere undersøkelser å foreta grovere anslag. Vi foreslår at dette gjøres som et eget utredningsprosjekt. Vi går ut fra at forslagene vil innebære en netto gevinst.

Når det gjelder oppfølgingen, mener utvalget at de forslag til restrukturering av lovverket som fremgår av kapittel 9, ikke kan eller bør gjennomføres med en gang. Lovgivning er en omfattende prosess som krever tid og kompetanse. De forslag som utvalget har fremlagt om ny struktur, bør for flere områders vedkommende utsettes til det av andre grunner skal gjennomføres lovrevisjoner. En vil på denne måten redusere kostnadene ved gjennomføring av forslagene vesentlig.

Det forhindrer ikke gjennomføring av mange av de foreslåtte endringene i løpet av forholdsvis kort tid.

Vi ser det likevel som viktig at departementene så raskt som mulig tar stilling til hvordan arbeidet med de strukturelle forbedringer som er nødvendige skal anlegges.

Etter vår oppfatning vil det være riktig om alle departementer pålegges å ta stilling til de vurderinger vi har foretatt i kapittel 9 og på denne bakgrunn legge en plan for det lovrevisjonsarbeidet som anses nødvendig.

Innslaget av lover med forvaltningsansvar delt på to eller flere departementer vil øke, som resultat av våre forslag.

For slike lovområder bør de involverte departementene koordinere sin planlegging. Det bør også vurderes om Regjeringen bør foreta en prioritering av gjennomføringen av forslagene.

I kapittel 6 går vi inn for at forskriftsbasen får negativ troverdighet. I denne sammenheng foreslår vi at det vedtas en lov om opphevelse av ukjente forskrifter. Innføringen av en slik lov vil innebære at det må skje et betydelig kontrollarbeid i forvaltningen, slik at ikke viktige forskrifter blir opphevet når denne regelen trer i kraft. Parallelt med dette foreslår vi at departementene setter i gang arbeid for å skape bedre oversikt og struktur i de forskrifter som fortsatt vil være gjeldende. Dette er et betydelig arbeid som etter vårt forslag skal skje i samråd med et regjeringsoppnevnt utvalg som gis en koordinerende funksjon i arbeidet. Det bør vurderes om en slik gjennomgåelse av hele forskriftsverket også bør omfatte forskriftenes innhold, slik at forskrifter som er foreldede eller unødvendige av andre grunner, fjernes.